

PÁRBESZÉD

A „Pincehelyért” Egyesület hivatalos havilapja

2. Évfolyam 8. Szám

Megjelenik 1200 példányban

1999. Augusztus

Felelős kiadó: Nagy László ; Felelős szerkesztő: Gyulási János
Kiadvány: Gyulási János
Lapunk megjelenését az Önkormányzat támogatta !

Amióta eljöttem hazuról

Folytatás

Erre még a madár se jár és nem is láttunk semmi féle jószágot, se civil népet. Körül vagyunk kerítve tuskés dróttal. Mellette van egy kis füves rész, ahol látni egy pár szál pipacsot és másféle virágot. Arra szokok elsétálni egy kicsit. Olyan jó esik hallani hogyha olykor hallok egy kis madárdalt. Ilyenkor csak haza gondolok, az én kis falumra. Miért volt sorkeze oly' kegyetlen hozzám, hogy elszakított Töled drága szép Hazám. Messzire, idegenben kell szenvednem érted. Talán Isten tudja haza megyek-e innen. Szívesen eltűrném ezt a sok szenvedést, ha tudnám biztosan rajtad segíthetnék. Égben száll imája értem egy asszonyoknak, de ha imádkozik könnyei is hullnak. Esdeklő szavai feltör a magasba. Segítsd meg Istenem a fiamat. Amikor alszik álmaiban látja nyomorgó életem a nehéz rabságban, áldja meg az Isten minden lépésedet. Ha megsegít az Isten egyszer haza megyek. Kedves húgom, imádkozzál értem, mihamarabb bátyád haza térjen. Megkönnyebbül szíve édesapámnak, ha családi körben engem is ott láthat. Haza vágyom folyton a mi kis házunkba. Úgy érzem az a nap nem jön el tán soha, gondolatban azért én köztetek vagyok. Oh, édes Istenem de boldogtalan vagyok, messze dobog szívünk a szülői háztól. Ha rátok gondolok sírni tudnék százszor, olyankor sírok, ha senki se látja. Zokogásom egyszer Isten megcsodálja.

9-én találkoztam a Horváth Ferivel. 10-én este a mellettünk levő rekeszbe egy ukrán katonabanda muzsikált, azt olyan jó volt hallgatni, csak az esett rosszul, hogy a

drótkerítésen keresztül lehetett őket nézni. Eszembe jutott, hogy mikor még odahaza ilyen zenére táncoltam a lakodalomba. De azért csak az vigasztal, hogy ez a szenvedés is egyszer majd elmúlik és nyugodtan élek odahaza. Rabláncra fűzve, megcsúfolva juhok gyanánt összezúfolva egy szűk karámban negyven-ezren, bűzben, sárban, piszokban, szennyben. Testünket ellepték a férgek, lelkünk sötét ködök ülték meg. Víz nélkül, kiszáradt torokkal erőtlén, elernyedett tagokkal. Evés helyett reggel és délben Tantalusz kínjait átélve. Szabad ég alatt remegve, fogvacogva és dideregve. Metsző hidegben ázva-fázva, tehetetlenül öklünket zárva. Álmatlanul, hogy meg ne fagyjunk, imádkozva, hogy megmaradjunk. Végtelen éjszakákon át életünk kálváriáját naplónk fekete lapját írtuk, isteni csoda, hogy kibírtuk. Most már túl vagyunk a válságon, megnyugvásom mégsem találom. Ha elérkezik az az óra, mikor egy bűvös varázsszóra, ami után úgy vágyakoztunk, amiért oly' buzgón imádkoztunk. Lehullanak a rab bilincsek, az izgalmat, amit akkor érzünk a tábor kapun ha majd kilépünk, ha megszűnik a szörnyű rabság, s jó újra az áldott szabadság, áhított levegőjét szívjuk beteg szívvel vajon ki bírjuk-e? S ha eléred kis falud határát és nem tudod otthon mi vár rád, ha közeledsz reszketve félve megtalálász-e mindenkit élve, nem-e csak virágos sírjukat. E szorongást vajon ki bírjuk-e? S ha kegyes lesz hozzád a Teremtő visszaadja mindenkid, mindened, azt az örömet, azt az órát. Ha majd megpillantod szülőházad, templomod kis harangja kondul, vagy csak a szíved ver bolondul. A határtalan boldogságod, mikor édesanyád meglátod, öreg édesapád reszketve ölelheted majd szívedre,

feleséged sírva, sikoltva alétlan omlik karjaidba. Körül vesznek kis csemetéid, ölelnék húgaid, öcséid és örömeidben majd' szét szednek, akik úgy várnak úgy szeretnek, boldogságtól csordultig telve, szeretettől körülveve, a viszontlátás könnyét sírjuk. Én Istenem vajon kibírjuk-e?

Már május óta emlegetik, hogy ekkor megyünk haza, de mikor azt az időt elérjük, amit kitűznek, akkor mindig meghosszabbítják. Most már nem hiszek semmi hírnek, csak akkor, ha már hazafelé indulunk.....

Tóth Ferenc

- Folytatjuk -

A pincehelyi nyugdíjasklub életéből.

A nyugdíjasklub két hetente tartja összejövetelét a közösségi házban.

Július 11-én vasárnap nagy izgalommal vártuk a pécsi nyugdíjasklub tagjait, akik viszontlátogatásra jöttek. Szép napos időben érkeztek. Németh Jánosné a nyugdíjasklub elnöke, Ocsovai László polgármester és a jelenlévők nagy szeretettel fogadták a vendégeket. A Művelődési Házban tartott pihenő után a görbői kastély múzeum megtekintése következett. Közben az iskola ebédlőjében szorgalmas asszonykezek és a pártoló tagok segítségével készült a finom ebéd, melyet Sebestyén Péter készített el részünkre. A kastélynál népviseletbe öltözött csinos hölgyek vártak bennünket, és felhangzott a Pincehelyre két úton kell bemenni c. nóta, szépen hangzott. A Művelődési Ház vezetője Sóhajda Mónika ismertette a falú történetét, majd Vörösmarty Mihály két szép versének elhangzása tette színesebbé

a műsort. A Nyugdíjasklub alapítójának Horváth Anna tanárnőnek a klub megalakulásáról, az eredményekről és mindazokról szólt a megemlékezése akik segítették a klub működését. A kúria megtekintése után az ebédlőben folytatódott a program, ahol egyperces felállással emlékeztünk meg elhunyt tagjainkról, majd mindenki jóízűen elfogyasztotta ebédjét.

A Művelődési Házban a baráti összejövetel folytatásaként, miután mindenki visszaért otthonról ahol ellátták állataikat, a vendégek szép kultúrműsort adtak. A hangulatot Ifj. Hegedüs József muzsikája színesítette. A bortermeleő klubtagok saját boraikat hozták, melyek nagyon ízlettek a vendégeknek. Kellemes hangulatban telt el az összejövetel és a vendégek viszontlátogatásra hívták meg klubunk tagjait, melyet mindannyian örömmel fogadtunk.

A nyugdíjasklub vezetősége ezúton köszöni meg mindazoknak a munkáját akik hozzájárultak a pécsi vendégek színvonalas fogadásához.

Benkó Lajos

Nem térkép e táj.....

„Legnagyobb cél pedig itt e földi létben: Ember lenni mindég, minden körülményben.”

Arany János

Sokat gondolkodtam és foglalkoztam Arany János e gyönyörű soraival. Legnagyobb meglepetésemre július végén a rádióban egy rabbi így magyarázta: Isten és ember közelségét, szeretetét jelenti. Még hozzátenném : egymás tiszteletét, megbecsülését is. Hazánk és szülőföldünk, lakóhelyünk védését, ismeretét.

Szülőfalunkat a természet gyönyörű hegyekkel, folyóval áldotta meg. Minden hegynek, dombnak megvan a maga érdekessége. Ezek a hegyek, dombok szinte átölelik, védik községünket.

Induljunk el egy kis sétára, hogy feltárják titkukat. Mivel közeledünk a Vörösmarty évfordulóhoz, keressük meg a Húszár prэшáz romjait az Előhegy jobb oldalán, ahova a költő juratus /ügyvéd-gyakornok / társaival járt, hogy élvezze a természet szépségét, és ahol a környék ifjú hölgyeit az Álom

patak vizéből kristálypohárból kínálta. A patak partján a kéknefelejcs szépsége még a Zalán futása c. nagy művébe is bekerült.

Szemben a Húszár oldallal emelkedik a Tuhutum hegy. Legmagasabb pontján áll a Nepomuki Szent János kápolna. Nepomuki Szent Jánost Csehországban a király a Moldvába dobatta úgy, hogy követ kötött a nyakára, mivel nem árulta el a gyónási titkot. A királyné gyóntatója volt. A király meg akarta tudni, mit gyónt a felesége. Mivel nem árulta el, meg kellett halnia.

A kápolna műemlék. Köszönet Zajtainé Horváth Zsuzsának, amiért hozzáértéssel megszervezte a műemlékké nyilvánítást. Kár, hogy sok munkája miatt abbahagyta a további feltárást, a freskók eredeti jellegének bemutatását. Ez a 200 éves kápolna megérdemelné a község figyelmét. Most Ocsovai László polgármester úrral a vízelvezetést próbáljuk megoldani. A külső szobrok rendbehozatalához restaurátor és nem kevés pénz kellene. Reméljük, a jubileumi évben megnyílnak a szívek, és vágyunk teljesül.

Görbőn maradványok meg kell említeni a Nebojsza hegyet, amely Pincehely és Tolnanémedi között emelkedik, s amelyről Wosinszky Mór a Szekszárdi múzeum alapítója megjegyzi: „ Ásatásra nem is volt szükségem, már a föld felszínén is találtam kilúgozott állati maradványokat...” amelyek a legrégebbi idők óta idéztek.

Folytassuk sétánkat a pincehelyi részen. Keressük meg a Török-dombot. Az a monda járt róla, hogy a törökök a sapkájukkal hordták össze.

Az Új hegy eredeti neve Erzsébet hegy. Az első szőlőt Hangyáli Mihály tiszteletbeli kanonok telepítette, aki 50 éven át volt Pincehely plébánosa, és a monda szerint a házvezetőnője, Erzsébet tüzte le az első vesszőt, innen kapta a nevét.

Említsük meg még a Papszigetet, ahova a nép a török elől menekült. Földalatti járatokon mentették kis vagyonkájukat.

A községben több helyen lesüllyedt részekkel találkozunk, ezek állítólag a menekülők útját igazolják. Ezen a szigeten a hatvanas években egy köcsög ill. urna formájú edényben

elég sok ezüst pénzt adott vissza a föld, amely a szekszárdi Múzeumba került. Ugyancsak itt találtak rá a malom legrégebbi részére egy őrlőkőre, amelyet Ocsovai László polgármester a helyi múzeumnak ajándékozott.

Ki tudja, még mit rejt a föld, a dombok.

Illyés Gyula szavaival mondom:

„ Hű nevelőim dunántúli dombok,
Ti úgy karoltok, hogy nem
korlátoztok, nem fogtok vadul,
amikor öleltek, ti úgy öveztek, hogy
égig emeltek ! „,

Horváth Anna

Anyakönyvi események :

Házasságkötés:

Dobrovics János - Torma Beáta

-

Harkai Gábor - Szécsi Éva

-

Kun Sándor - Herczeg Erika

-

Löffler Zoltán - Turós Tímea

Születések:

Tóth Szilárd

Kiss Balázs

Kotroczó András

Halálesetek:

Szabó Istvánné sz. Horváth Julianna

Kovács Lajos

Molnár Ferenc

Vattai Barnabás

Továbbra is várjuk

közérdeklődésre

számító véleményüket, cikkeiket !!

Szerkesztőség